

Rita Missūne

missunerita@inbox.lv

t.26537218

Abi labi

Darbojas:

Jauni cilvēki , kas cīnās par savu vietu dzīvē:

Ineta

Arnis

Marts

Randa

strādā un mācās:

Sētniece, sieviete gados:

Zina

Inetas un Randas darbabiedrene, jauna sieviete:

Maiga

Skatuve sadalīta divās daļās – koridors un Inetas dzīvoklis. Durvis uz Inetas un Zinas dzīvokļiem un ārdurvis. Pie Inetas dzīvokļa durvīm grozās Arnis.

Arnis - /Klauvē pie Inetas durvīm. Rokās puķu pušķis/

Zina - /Vērojusi pa durvju spraugu, iznāk no sava dzīvokļa/ Vai ko meklējāt?

Arnis - /Samulsis/ Labdien! Atvainojiet, es meklēju Inetu...

Zina – Nav, nav mājās! Aizskrēja pirms brīža kā plēsta. Vai ta kas steidzīgs bija?

Arnis – Nē, nē, es tikai... Jūs nezināt, viņa drīz būs atpakaļ?

Zina – Kā lai es zinu, ja viņa ar mani tikai sveiki un labdien! Zin, es nekad par citiem neko, bet par viņu teikšu – baigi iedomīga. Tikai retumis ar mani aprunājas kā ar cilvēku, nekad viņai nav laika.

Arnis – Vai nu tik traki...

Zina – Es tak ar visiem pa labam, ja vajag, varu pasēdēt un šņabi sadzert! Mani sauc Zina, es te dzīvoju, kā saproti. Ak tad tu būtu Inetas paziņa, ko? Tak jau laikam, re, puķītes lai atnesis. Vai sen iepazīnāties?

Arnis – Es...Nē... Jā, nesen. Tas ir - sen.

Zina – Nuja, es neesmu tevi te redzējusi. Bet Ineta jau arī te dzīvo tikai kādu pusgadu. Kā tad sauc, ko?

Arnis – Mani? Arnis. Atvainojiet... Jūs te visu tā redzat un zināt?

Zina – Kur nu visu! Bet ja kāds te skribinās, es tak nevaru gulēt, man ir jāpaskatās, lai zinātu, kas te staigā!

Arnis – Bail nav? Ja nu kāds nāk laupīt?

Zina – Būtu te ko laupīt!

Arnis – Vienalga, jāpiesargās.

Zina – Lai piesargās pats! Re, man āmurs uz plauktiņa nolikts katram gadījumam.

Arnis – Tad nu gan... Gudri darīts.

Zina – Vai ne? Man garām neviens netiks! Es te esmu kā uz vakts!

Arnis – Par to jums būtu jāpiemaksā.

Zina – A ko es saku? Lai vēl kāds paldies pateiktu, bet nekā! Inetas draudzenes tikpat lecīgas, pat nemēģini viņām ko prasīt! Un vēl tas bērns! Brīžiem liekas, ka jumtu nocels.

Arnis – Kāds bērns?

Zina – Nu, šitā siena starp Inetas dzīvokli un manu kā papīrs. Pēc stundas bļaušanas galva kā spainis. Kaut vai skrien no mājas ārā.

Arnis – Bērns? Jūs kaut ko nejaucat?

Zina – Ko tur var sajaukt! Es speciāli pirku ripas pret galvassāpēm, citādi nevar turēt!

Arnis – Jā? */Vilcinās/* Ak tā... Atvainojiet, es iešu...

Zina – Nu kur tu tā uzreiz skriesi! Un puķītes?

Arnis – Ā... Nemiet, tās jums.

Zina – Vai, paga, vai man tās jāatdod Inetai? Pagaidi, atdosi pats, viņa jau drīz atnāks.

Arnis – Es pienākšu vēlāk. Uz redzēšanos. */Aizsteidzas/*

Zina – Ei, ei, cikos? Ko man teikt Inetai? Neko? Ē, pats nezina, ko grib.
... Vīrieši! */Atmet ar roku, aiziet/*

Ierodas Ineta un Randa. Ineta slēdz savas durvis. To dzirdot, izsteidzas Zina.

Zina – Vā-ai, Inetiņ, kur tu tik ilgi! Tevi viens smuks puisis meklēja.

Ineta – Ak tā? Sen?

Zina – Nu pavisam nesen.

Randa – Un kā viņu sauc, kur strādā, kāds ģimenes stāvoklis?

Zina – Kā lai es to zinu!

Randa – Tas nevar būt, ka tu nebūtu izjautājusi par visu.

Zina – Lai es...! Kad es nejauši satieku cilvēku, tad laikam nedrīkstēšu pat atbildēt, ja ko jautā!

Randa – Labi, labi, kā tad viņu sauca?

Zina – Teica, ka Arnis.

Ineta – */Pārsteigta/* Arnis?

Zina – Nuja. Teica, pienākšot vēlāk. Puķes atstāja, tūlīt atnesīšu.

Randa – Kāpēc viņš nepagaidīja? Neizturēja tavu pratināšanu?

Ineta – Randa, pietiek! Zina, paldies, ka pateici. Puķes lai paliek tev. */Atslēgusi durvis, iesteidzas savā dzīvoklī. Randa seko/*

Zina – Tāda kā! ... Nu ko es teicu - dari vēl cilvēkiem labu! Tfu! */Brīdi nogrozās pie Inetas durvīm, mēģinot ko saklausīt, tad aiziet./*

Ineta – */Nomet somu un steidzīgi sāk kaut ko meklēt grāmatplauktā/* Tūlīt sameklēšu. Tai mapei kaut kur te jābūt.

Randa – Nesteidzies. Man ir laiks.

Ineta – Vai tev šodien nav jāpieskata mazā?

Randa – Lai tiek galā paši! Apnicis katru dienu būt par bērnuakli. Un pēc nedēļas jau būšot vieta bērnu dārzā, vismaz brālis tā solīja.

Ineta – Te būs mape. Nem, pārskati pati.

Randa – Jauki. Pie reizes man visu izskaidrosi.

Ineta – Nu... Tagad man nebūs laika. Vēl jāpārgērbjas.

Randa – Kas noticis?

Ineta – Nekas...

Randa – Nu nestāsti, es taču redzēju, kā tu pārvērties, kad pieminēja Arni.
Klāj vaļā, kas tas Arnis īsti ir!

Ineta – Paziņa.

Randa – Stāsti to kādam citam! Paziņu dēļ sievietes nepārgērbjas.

Ineta – Es negribu neko stāstīt. Tā ir pagātne.

Randa – Mīļā, tā pagātne klauvē pie durvīm. Jums bija lielā mīlestība, vai ne?

Ineta – Varētu teikt arī tā... Vai arī nē.

Randa – Ja vien... Nu, ko tu apklusi?

Ineta – Nu... Mums nesaskanēja. Viss. Tā gadās.

Randa – Kaut kas man liek domāt, ka tā vis gluži nebija.

Ineta – Kāda tagad tam jēga, kas bija, vai nebija!

Randa – Izskatās, ka tas Arnis ir krietni tev pāri darījis. Arnis, Arnis...
Kāpēc es neko neesmu par tādu Arni dzirdējusi?

Ineta – Tāpēc, ka visu par visiem nav jāzina.

Randa – Jā, jā, zinu. Kad par sevi jāstāsta, tā mute ciet. Kā tu to vari izturēt?

Ineta – Kā redzi, varu. Tagad ņem mapi un ej.

Randa – Tātad paskaidrojumu nebūs. Labi, par to parunāsim vēlāk. Tu gribēji pārgērbties, bet varbūt tam nav jēgas? Vīrieši vispār neievēro, kas tev mugurā.

Ineta – Jā, jā, sievietes ģērbjas sevis vai citu sieviešu dēļ. Zinu.

Randa – Jā, bet vīriešu dēļ sievietes gan ģērbjas, gan izģērbjas. Un citām par to maksā.

Ineta – Randa! Vai tev nav jāiet?

Randa – Ko tu ļļauj? Tā ir patiesība. Labāk ej pārgērbies, ja tā vēlies. Vai tu mani iepazīstināsi ar savu klejojošo bruņinieku?

Ineta – Nav nekādas vajadzības.

Randa – Ir gan strupa atbilde! Nu nē, stāsti, kur viņš visu šo laiku ir bijis.

Ineta – Kaut kur tālu.

Randa – Bet vai tu...

Ineta – Vai es no tevis netikšu vaļā?

Randa – Nē-e.

Ineta – Tu te nedirnētu, ja nedegtu aiz nepacietības ieraudzīt, kā Arnis izskatās. Kauna nemaz nav?

Randa – Nē-e. Neaizmirsti, ka šobrīd tev vajadzīgs kāds, kas dod padomus ģērbšanās jautājumos. Īsāk sakot, stilists. Nesmīkņā, uztraukumā tu vari uzvilkt ko galīgi nepiemērotu.

Ineta – Pašas rūgtā pieredze?

Randa – Nuja! Gribi, pastāstīšu. Iedomājies, es saņēmu smalku ielūgumu, kas beidzās ar piebildi – ierasties svētku tērpā. Tā es arī ierados – vakarkleitā ar atkailinātiem pleciem.

Ineta – Izklausās tiešām smalki. Ar ko balle beidzās?

Randa – Ar to, ka es noņēmu vienam no viesiem džemperu un vietu tuvāk kamīnam.

Ineta – Kas gan tā par balli?

Randa – Ha! Kamīna iedegšana jaunceļamā mājā! Tas āpsis izsūta smalkus ielūgumus, tos nepārlasot un, vēl trakāk – nepārbaudot, vai mājai jau darbojas apkure. Bija auksts pēc velna!

Ineta – Nosali?

Randa – Tā nu gan es neteiktu. Mani no nosalšanas glāba vismaz četri vīrieši un tikpat daudz sieviešu sapņoja mani nogalināt. Tieši tas mani sildīja visvairāk.

Ineta – Izklausās pēc tevis, būs jau jātic. */Rāda apģērba gabalu, ko pa to laiku sameklējusi/* Vai man vilkt šito?

Randa – Vari pamēģināt. Kaut arī esi smuka tāpat.

Ineta – Ticēsim uz vārda. Tomēr es iešu pārģērbties.

Ineta iziet pārģērbties. Koridorā ienāk un pie Inetas durvīm klauvē Marts. Viņam rokās koferis.

Ineta - */Pabāž galvu/* Ā,ā! Es esmu plika!

Randa – Neuztraucies, es ielaidīšu!

Zina - */Ātri izskrien/* Vā-i. labdien, vai ko...

Randa - */Atver durvis/* Jā, labdien, labdien, nāciet iekšā!

Zina – Bet šis nav tas, kas pirmīt bija!

Randa - */Neklausās/* Jā, jā, Zina, paldies par modrību. Mēs pašas zināsim. */Zina neapmierināta aiziet/*

Marts - */Ienāk, mīļājas/* Es atvainojos... es domāju, ka Ineta... */Noliek koferi un somu pie kājām/*

Randa – Viss kārtībā, Ineta šobrīd plika, tāpēc man tas gods uzņemt. Ak tad tāds jūs izskatāties. Hm-m...

Marts – Kas ir? Vai kas nav tā kā būtu jābūt? Līdz šim es vienmēr esmu domājis, ka izskatos pēc sevis.

Randa – Nē, nekas. Nekas. Ak, koferis arī līdzī. Vai uz ilgu laiku?

Marts – Nē, bet kā sanāks.

Randa – Varbūt labāk uzreiz savākt mantas, pirms tās ir izpakotas, ko? Tā būs vieglāk.

Marts – Nesapratu, kā vieglāk? Par ko ir runa?

Randa – Par to, ka nedrīkst tā uzkrīst kā sniegs uz galvas!

Marts – Ko jūs par mani zināt!

Randa – Pietiekami, lai pateiktu – nejauciet Inetai galvu!

Marts – Nu viss – netaisos runāt ar personu, kas mani apvairo velns zina par ko! Kur Ineta?

Ineta - */Iznāk/* Kas te notiek? Mart, no kurienes tu... Cik jauki! */ Abi apskaujas/*

Marts – Ļauj uz tevi paskatīties. Tikpat jauna un skaista. Man prieks.

Ineta – Tu jau arī neesi mainījies. Vai beidzot esi atbraucis pavisam?

Marts – Pagaidām tikai ciemos. Man lidmašīna izlido pēc dažām stundām, domāju, pieskriešu, paskatīšos, vai neesi apprecējies.

Ineta – Vecais, labais Marts! Tu atbrauci tikai tāpēc?
Marts – Protams! Paklau, kas tā par plintnieci, kas apsargā tavas durvis?
Ineta – Pie durvīm? Koridorā? Ā, tā ir tante Zina, sētniece, viņai ir pataloģiska vajadzība zināt par visiem visu. Un, ja kāds pie durvīm klauvē, viņa ir absolūti pārliecināta, ka atnākuši pie viņas.
Marts – Jā, es redzēju. Bet es runāju par šo kareivīgo būtni. Saki viņai, lai turas no manis pa gabalu!
Ineta – Randa? Randa, ko tu atkal esi sadarījusi?
Randa – Es? Es neko!
Ineta – Randa!
Randa – Jā, ko lai es domāju, ja ierodas viens ar koferi uz palikšanu!
Marts – Ko? Es neko tādu neteicu!
Randa – Nuja, ka neteici, bet man tā likās! Būtu pateicis, būtu viss kārtībā! Ineta, ir gan tev paziņas! Šausmas!
Marts – Ja kādam ir jāšausminās, tas esmu es! Ineta, no kurienes tev tāda draudzene gadījusies?
Randa – Nekauņa!
Marts – No tādas dzirdu!
Ineta – Beidziet! Goda vārds, tā kā bērni!
Randa – Te daži pieaugušie ir vēl bērna prātā!
Marts – Citas ir vēl glupākas par bērniem.
Ineta – Es teicu – beidziet! Randa, tas ir Marts, draugs no studiju laikiem.
Mart, tā ir Randa, mana darba biedrene un draudzene. Nu!
Randa – Es tā priecājos iepazīties!
Marts – Es tāpat, nevaru izteikt, cik ļoti!
Ineta – Jūs varat apmainīties ar dzēlībām, tikai neaizmirstiet, ka šeit esmu arī es. Randa, vai uzvārīsi mums kafiju?
Randa – Ar lielāko prieku! Stipru, vai ļoti stipru? Baltu vai melnu? Ar pienu vai krējumu? Ar cukuru vai bez?
Marts – Melnu, ar cukuru un bez indes. Vai par tādu servisu man būs jāpiemaksā?
Randa – Noteikti. Par velti neviens neko nedarīs.
Ineta – Randa, es tevi lūdzu! Mart, nāc, pastāstīsi, kā tev iet Londonā.
Marts – Tāpat kā līdz šim – darbs, mācības. Ja tā padomā – šie gadi...
Viņu pārtrauc Inetas tālruņa zvans..
Ineta – Jā. Mart, atvaino. Kas? Pagaidi, sāc no sākuma. Nevari? Visu izmēģināji? Labi, labi, skrienu. Gaidi, es tūlīt. / *Nospiež taustiņus*/ Tā jau es domāju.
Randa – Maiga, jā? Kas tad šoreiz viņai gadījies?
Ineta – Kārtējais strīds ar Aleksi. Tas vēl nekas, bet viņa, ejot prom no darba un slēdzot durvis, nejauši ieslēgusi arī signalizāciju. Tagad sēž un nezina, kā tikt ārā. Jāiet atslēgt. Mart, tu vari drusku uzgaidīt? Es drīz būšu atpakaļ.

Randa – Skrien vien pestīt ārā to nelaimes čupiņu. Es pakavēšu viesim laiku.

Ineta - / *Jau ejot prom*/ Randa, tikai bez asins izliešanas! Vai dzirdi?

Randa – Jā, jā! Apsolu, mums ies jautri!

Ineta aizsteidzas. Brīdis neveikla klusuma, tad Randa satrūkstas.

Randa – Slēpies! Ātri zem galda!

Marts – Ko?!

Randa – Žigli zem galda! / *Palien pati, raujot Martu aiz rokas*/ Vai nevar veiklāk? Ir gan tūļa!

Marts - /*Zem galda, apstulbis*/ Ko tas nozīmē?

Randa - / *Turpat*/ Nekusties! Ieslēdzās kustību sensors. Nedzirdēji?

Marts – Nē-ē. Nedzirdēju. Nekā nesaprotu.

Randa – Kas tur ko nesaprast! Inetai te ir tāda pati signalizācija kā mums darbā. Nejauši ieslēgsi – un pēc piecām minūtēm policija būs klāt.

Marts – Bet mēs neesam nekādi laupītāji.

Randa – To tu varēsi skaidrot policijai. Vai tu to gribi?

Marts – Nē. Ko darīsim?

Randa- Neko. Sēdēsim zem galda, līdz atgriezīsies Ineta.

Marts – Pārāk ērti te vis nav. Vai varu izstiept kājas?

Randa – Uzmanīgi un tikai uz to pusi. Sensors ir tur pie durvīm.

Marts - /*Mēģina iegrozīties*/ Velns! Varbūt mēģini pārsēsties pret mani ar muguru. Būs abiem vieglāk. Tā, uzmanīgi pagriezies. Nu ir labi. Vari droši balstīties pret mani.

Abi apsēžas ar sejām uz pretējām pusēm, balstot viens otru ar mugurām

Marts – Kas ir Maiga?

Randa – Viena no Inetas darbiniecēm. Inetas vietā es viņu sen jau būtu atlaidusi.

Marts – Kāpēc?

Randa – Par šmuci zem paklāja.

Marts – Nesapratu.

Randa – Zini to anekdoti par kaķīti, kurš gatavojas taisīt čupiņu istabā uz paklāja? Viņš domā tā: zinu, ka nedrīkst, bet, pirmkārt, te ir tumšs, otrkārt, neviena nav, un, treškārt, es taču to aprakšu.

Marts – Mīļi! Bet kāds sakars...

Randa – Nu apmēram tā: es sabojāju stingrās uzskaites lapu un noslēpju to tuvējās atvilktnes pašā apakšā. Zinu, ka tas nav labi, bet klusēju kā partizānis, un, kad lapa atrodas, ar drebošu apakšlūpu plūkāju džemperu piedurkni un turpinu klusēt.

Marts – Izklausās ļoti sievišķīgi.

Randa – Un bezpalīdzīgi. Viņai vienmēr kaut kas gadās. Manis pēc savā personīgā dzīvē lai viņa kuļas kā grib, bet labot viņas kļūdas darbā jau kļūst apnicīgi.

Marts – Tev nu gan asi spriedumi. Mani tu arī nežēloji. Šitā uzbrukt svešam cilvēkam!

Randa – Kā teica vectēvs – labāk izšaut un pārlādēt, nekā stulbi spīdināt ar lukturīti, vaicājot: „Kas tur ir?”

Marts – Ļoti saprātīgi. Bet vai tu tomēr nepārsteidzies? Tagad dabūsi pasēdēt slēpnī kopā ar mani. Neko darīt.

Randa – Tur jau tā lieta, ka tu saki – neko darīt. Normāls vīrietis būtu gudrojis, kā atslēgt signalizāciju.

Marts – Vai vajag?

Randa – Nē, labāk nē, jo tas var slikti beigties. Tikai nedomā, ka man baigais prieks sēdēt zem galda kopā ar tādu ārbeiteru!

Marts – Ar ko, ko?

Randa – Ārbeiteru! Ā, tas laikam bija vācu valodā. Tu taču strādā Anglijā, vai ne?

Marts – Precizēšu – mācos un strādāju.

Randa – Nu, un kā tas ir – mācīties un strādāt ārzemēs?

Marts – Atklāti sakot – bija brīži, kad gribējās kaukt kā vilkam. Gadu strādāju un pelnīju naudu studijām. Zini, kā es pavadīju svētdienas pirmajā pusgadā? Sestdienās paņēmu kasti alus, ieslēdzos istabā un skatījos televizoru. Tikai pirmdienu rītos nācu ārā. Briesmīgi.

Randa – Un vēlāk?

Marts – Tagad jau esmu drusku iedzīvojies. Bet, vienalga, tā dažreiz sailgojos pēc savējiem!

Randa – Nu, pie mūsdienu saziņas līdzekļiem...

Marts – Skaips? Tas nav tas. Es runāju par cilvēcisku saskarsmi, otra klātbūtni. Sarunāties ar cilvēku ekrānā – tur pietrūkst emociju.

Randa – Tagad tu runā par savu meiteni, vai ne?

Marts – Tādas nav.

Randa – Vai tad nebija?

Marts – Bija, bet nu vairs nav.

Randa – Ahā. Tātad atstāji. Pameti šeit.

Marts – Pirmkārt, viņa pameta mani.

Randa – Tā jau visi saka.

Marts – Nudien, es nejūtos vainīgs! Bet es arī nevainoju viņu – ne visi var gadiem dzīvot pārņemti ar otru un tikties reizi gadā. Tad tā būtu bijusi mīlestība. Diemžēl, man nepaveicās.

Randa – Ticu. Bet ir ļoti viegli atrast citu.

Marts – Esmu kļuvis prasīgāks. Smukums man vairs nav galvenais.

Randa – Žēl. Tātad esmu diskvalificēta jau pirmajā kārtā.

Marts – Kāpēc?

Randa – Tāpēc, ka esmu smuka! /*Abi smejas*/ Bet tiešām – meiteņu – gan smuku, gan neglītāku Londonā noteikti ir papilnam. Kā tad ir ar tām Anglijas rozēm?

Marts – Nenoliegsim – meitenes ir, tikai kaut kā nav sanācis pat normāli parunāt. Liekas – tīri jauka meitene, bet jau pēc desmit minūtēm atklājas, ka jums nav nekā kopīga, nav par ko runāt. Tā nu ar tām sievietēm ir.

Randa – Ar vīriešiem tāpat. Pēc desmit minūtēm tu saproti, ka, vai nu viņš ir runājis tikai par sevi, vai arī visu laiku tu esi runājusi viena pati.

Marts – Secinājums – tev ar vīriešiem arī nav pārāk veicies.

Randa – Ko vēl neizdomāsi!

Marts – Apvainojies?

Randa – Būtu par ko!

Marts – Nav labi izgāzt savas dusmas uz pirmo, kas gadās pa rokai – šajā gadījumā uz mani. Ko esmu tev nodarījis?

Randa – Atradies baltais un pūkainais!

Marts – Bet mēs jauki aprunājamies. Vai zini, man tīri labi patīk šeit sēdēt kopā ar tevi.

Randa – Nū-ū, es esmu jutusies arī ērtāk. /*Cenšas iekārtoties ērtāk*/

Marts – Ei, uzmanīgāk, sēdi mierīgi! Man vēl šodien jālido uz Londonu!

Randa – Man roka notirpa. Labi, labi, uzmanīšos. Kāda ir Londona?

Marts- Skaista pilsēta, man patīk. Domāju, tā patiktu arī tev.

Randa – Nē, uz Londonu es negribētu braukt.

Marts – Kāpēc?

Randa – Tikai nesmejies, bet pusaudzes gados es daudz lasīju Dikensu, un kopš tiem laikiem man ir izveidojies priekšstats, ka Londona ir smoga klāta, netīra, graustu pilna pilsēta, kur miglā slēpjas un uzglūn ļaundari. B-r-r-r! Nē, nē! Negribu!

Marts – Tu nu gan esi jocīga! Tā nemaz nav!

Randa – Zinu. Bet man tā vēl aizvien liekas, un tur neko nevar darīt.

Marts – Var gan – tev būtu jāatbrauc un jāapskatās pašai.

Randa – Tuvākajā laikā tas nav manos plānos. Bet es padomāšu. Varbūt līdīsim ārā?

Marts – Sēdi! Kas tev uznācis?

Randa – Ineta atgriežas, dzirdu viņas soļus.

Marts – / *Aiztur viņu*/ Paliec vietā! Ko tu gribi – lai pēdējā mirklī ieslēdzas signalizācija?

Randa – Pietiek, lien ārā, ka tev saka.

Ineta un Maiga ienāk.

Ineta – Ei, kur jūs esat? / *Marts un Randa lien ārā*/ Kas noticis? Ko jūs tur darāt?

Marts – Signalizāciju atslēdzi?

Ineta – Kādu signalizāciju?

Marts – Dzīvokļa signalizāciju, kustību sensoru, vai kas tur tev ir!

Ineta – Man nekad nav bijis... Skaidrs. Randa!!! Ko tu atkal esi sastrādājusi?

Randa – Es? Es neko. Man tikai palika garlaicīgi, un es...

Ineta – Paspēlējies?

Randa – Nu liku tam uzpūtīgajam tipam pasēdēt zem galda, citādi jau ar viņu nebija iespējams runāt. Nu un?

Marts – / *Pārsteigts smejas*/. Nu vai ziniet... Pa kuru laiku tu to izdomāji? Pirmo reizi kādam izdevies mani tā iznest cauri.

Randa - / *Paklanās*/ Vienmēr un ar prieku.

Indra – Mart, iepazīstieties – tā ir Maiga, bet Randai man būs pāris vārdi sakāmi. Draudzenīt, norunāsim tā – apcel savus paziņas, bet manus draugus liec mierā. Jā?

Marts – Bet man patika. Īpaši, kad mēs abi tā mīlīgi zem galda berzējāmies ar mugurām. To Randa bija labi izdomājusi.

Randa – Ko tu iedomājies!

Marts – Bet tas tiešām bija seksīgi!

Randa – Saki, lai viņš aizveras!

Ineta – Mart, atvairi uz brīdi. /*Paved Randu sānis*/ Kas ar tevi noticis?

Randa – Nekas, bet tādus balamutes es nevaru ciest.

Indra – Izskatās gan otrādi. Es teiktu, ka viņš tev patīk. Labi, labi, Marts ir jauks puisis. Tev ir laba gaume,

Randa – Tā tik vēl trūka!

Ineta – Nu, kā zini, es nejaukšos. Mart, es tev solīju kafiju. Randa, marš uz virtuvi.

Marts – Driķst, es iešu palīgā. Varbūt pēc brīža mēs atkal abi sēdēsim zem galda. Tādi slēpņi izrādās ļoti noderīgi, lai par otru uzzinātu ko vairāk.

Randa – Tas tāpēc, ka viens otru neredz. Plēsoņas sindroms.

Marts – Interesanti, kas tas tāds?

Maiga – Randa vienmēr ko izdomā.

Randa – Ha, it kā jūs nezinātu, ka plēsīgam zvēram nedrīkst skatīties tieši acīs! To viņš uztver kā agresiju.

Maiga – Nu un?

Marts – Un kurš no mums ir plēsoņa? Tu vai es?

Randa – Cilvēks ir plēsīga būtne. To jūs nevarat noliegt.

Ineta – Paldies, ka pateici „būtne”, nevis zvērs.

Randa – Starpība nav liela – zvēru likumi attiecas arī uz cilvēkiem.

Maiga – Ja tevī paklausās – vienas šausmas!

Randa – Šausmas ir ar tevi. Kas šoreiz – kārtējais ģimenes skandāls?

Maiga – Nu nē... Tas tāpat gadījās...

Randa – Ja jau tāpat, kāpēc tu esi šeit? Kāpēc negāji uz mājām?

Maiga – Nu, tā sanāca. Un Ineta teica...

Ineta – Jā, es teicu, lai atnāk pie manis, vismaz uz laiku, kamēr Aleksis nomierināsies.

Randa – Redzi, viens teikums un viss ir skaidrs. Kāpēc tu pati to nevarēji pateikt? Skaidru valodu no tevis nedzirdēt. Starp citu – vai tu ar savu Aleksi vispār runā? Jeb vai kā vienmēr – starp puķēm un apkārt?

Ineta – Liec taču viņu mierā! Nu, kurš vāra kafiju?

Randa – Nu labi, labi... / *Pagriežas, lai ietu!*

Pie ārdurvīm dauzās, visi satrūkstas, no sava dzīvokļa izskrien Zina.

Zina – Kas tad ārdurvis aizslēdzis, ko?

Visi izskrien koridorā.

Maiga – Nevajag, netaisi vaļā, lūdzu!

Zina – Kas tad ir?

Maiga – Nu, nebūs labi...Aleksis dusmīgs.

Randa – Viņa gribēja teikt, ka var dabūt pa aci.

Ineta – Vai tu paklusēsi... Maiga ar Aleksi sastrīdējušies, un pagaidām viņu nevajadzētu laist iekšā.

Zina – Uzreiz tā būtu teikuši... / *Pieiet pie durvīm!* Kas ir, ko vajag?

Ahā... /*Pagriežas atpakaļ!* Saka, ka vajag Maigu.

Maiga - / *Atvēcinās!* Nē! Nē!

Zina – Ko tev no viņas vajag? /*Atpakaļ!* Parunāt.

Maiga – Nē!

Ineta – Lai pasaka, ko viņš īsti grib.

Zina – Pasaki, ko tu īsti gribi. /*Atpakaļ!* Lai izejot ārā.

Maiga – Nē!

Zina – Viņa neies. Ko? / *Sitiens pa durvīm.* / Ak, viņš man durvis lauzīs!

Tūlīt izsaukšu policiju!

Randa – Vai-ī, Maiga, slēpies! Sākas trilleris!

Ineta – Randa, beidz! Zina, saki viņam, lai nomierinās!

Zina – /*Pie ārdurvīm!* Ja tu nebeigsi, dabūsi pa purslām tā, ka šķīdīs! Un ne no policijas, bet no manis! Pēc tam varēsi meklēt, kam sūdzēties. Tev ir skaidrs, apdzēries prusak? /*Atpakaļ!* Viņš visu darīšot, lai tu piedotu.

Randa – Tam gan ātri vēja virzieni mainās. Interesanti, ko viņš tagad iesāks?

Zina - / *Pie durvīm!* Dari ko gribi, bet liec durvis mierā! Dzirdēji? Hi, hi, tūlīt dziedāšot tev serenādi.

Maiga – Dziedāt? Ārprāts, viņš neprot dziedāt! Ko kaimiņi teiks, kad viņš te sāks aurot?

Zina - /*Žigli atpakaļ pie durvīm!* Es tev padziedāšu! Muti ciet, ka tev saka! /*Pēc brīža!* Apklusa...Paga, laikam raud.

Maiga – Ā,ā! Ko lai es daru?

Randa – Priecājies. Lai viņš paraud. Tak jau mazs prieciņš īsam brīdim.
Priekš tevis. Tagad vari iztēloties, ka viņš raud tevis, nevis dzēruma dēļ.

Maiga – Ko tu saproti! Ja tev pašai tā būtu...

Randa – Nebūtu! Es nemūžam nepītos ar tādu... Kā Zina teica? Prusaku!

Maiga – Viņš nav tāds kā liekas... */Pie durvīm atkal dauzās/* Ā, ā!

Zina – Tu tur vēl esi? Ej prom! */Atpakaļ/* Viņš iešot slīcināties.

Maiga – Ā,ā!! Viņš to izdarīs! Viņš ir tāds!

Randa – Lai tik iet! Ūdenī atvēsināsies, vismaz dullums pāries.

Maiga – Nepāries! Viņš ir tik ... temperamentīgs!

Randa – Tev tik tā liekas!

Zina – Nu nesaki vis... Ko tik dzēruma dullumā nesadara. Ei, vai tu tur vēl esi? */Brīdi klausās, tad atpakaļ/* Nekā. Zini, laikam tiešām aizskrējis slīcināties.

Maiga – Ā, ā,ā! Taisi vaļā durvis! Nu ātrāk! Ātrāk! Aleksi, pagaidi!
/Aizskrien prom/

Marts – Lūk, to es saucu par mīlestību.

Randa – Ja neskaita to, ka rīt viņa ieradīsies darbā ar zilu aci.

Ineta – Nepārspīlē!

Randa – Labi – pastāv varbūtība, ka rīt viņai būs uzsista acs. Liela varbūtība. Piecdesmit procenti. Starp citu, es vēl nezinu, par ko tā zilā acs viņai šoreiz būs. Ineta, tu nezini, kas noticis?

Ineta – Kāds atsūtījis aizdomīgu īsziņu. Aleksim tas nav paticis. Viņš iedzēris un sācis skandalēties.

Zina – Par ko? Īsziņu? Nu gan! Pašam būtu jāsadod pa zobiem, lai nelauž svešas durvis! Pag, jāiet skatīties, vai nav tās apskādējis. */Aiziet./*

Randa – Nu, nu... Kas īsti ar to īsziņu ir?

Ineta – Kā lai es zinu, kurš sūtījis. Tikai Maiga nav paguvusi izdzēst.

Marts – Varbūt viņa to darīja speciāli?

Randa – Tu joko, vai? Kaut gan... Es laikam nebrīnītos. */Pēkšņā sajūsmā/* Ē, tā ir lieta! Atsūti sev un saglabā desmit mīļas īsziņas, un demonstrē visiem, ka tev ir desmit pielūdzēji!

Marts – Saki numuru, es tev uzrakstīšu pirmo. Vai visas desmit.

Randa – Nū-u... Nekā nebija! Tu nu gan uzrakstītu.

Marts – Kāpēc? Tu vari man diktēt, kas jāraksta.

Randa – Es tev neuzticos!

Ineta – Izbeidziet! Mart, es tev iedošu Randas telefona numuru, varēsi viņai sūtīt īsziņas, bet tu savukārt tās izdzēst. Labi?

Marts – Paldies, tā mēs arī darīsim!

Randa – Kā tad! Darīt nav ko?

Marts – Nē, nu kāpēc tu uzreiz tā? Paspēlēties ir veselīgi un pamācoši, to es sapratu sēžot ar tevi kopā zem galda.

Randa – Atkal! Jau kuro reizi man to atgādini!

Ineta – Beidziet kašķēties! */Zvana Inetas telefons/* Klausos! Jā es... Kas atkal? */Randai/* Maiga zvana.

Randa – Nu kurš gan vēl! Dod, es ar viņu parunāšu, lai beidz čīkstēt par savu Aleksi. Tāds tādu atrod. Abi labi!

Ineta – Nē, viņai atkal kāda ķibe.

Randa – Nu protams! Man reiz pietiek, dod šurp mobilo!

Ineta – Randa, beidz! Maiga, pagaidi mirkli, es iziešu, te Randa man neļauj runāt... */Iziet otrā telpā ar tālruni pie auss/*

Marts – Par ko tu niknojies? Varbūt tiešām Maigai vajadzīga palīdzība.

Randa – Zini, ja pakrīt uz slidenas ietves, ir jādomā kā piecelties pašai, nevis gulēt un ņaudēt pēc palīdzības.

Marts – Skarbs piemērs.

Randa – Jā. Ja esi vēkšpēdus, rausies ātrāk augšā.

Marts – Vēkšpēdus! Vai, cik mīli teikts!

Randa – Kas ir? Tā teica mana vecmāmiņa, kad es bērībā kādreiz paklupu.

Marts – Izskatās, ka tevi audzinājuši vectēvs un vecmāmiņa. Tā ir?

Randa – Kāpēc tev tā liekas?

Marts – Tu tikai par viņiem runā.

Randa – Nu-u... Izņēmuma kārtā šoreiz tev taisnība. Mēs ar brāli vecākus gandrīz neredzējām – vienmēr darbā. Bet nekas – mēs vienmēr esam tikuši galā paši.

Marts – Tad tāpēc tu esi tik patstāvīga un pašpārliecināta.

Randa – Visi jau nevar būt bagātu vecāku lolojumi, kurus vecāki sūta mācīties uz ārzemēm.

Marts – Uz mani ar pirkstu nerādi! Es tev godīgi izstāstīju, ka naudu studijām nopelnu pats! Aizmirsi?

Randa – Jā, jau jā. Vai tev nav vienalga, ko es par tevi domāju?

Marts – Jāpadomā. H-m-m... Laikam jau nē.

/ Pie durvīm klauvē klusi koridorā ienācis Arnis ar rotaļu lāci rokās/

Randa – Jā?

/Ienāk Arnis/

Arnis – Labdien! Es... Es meklēju Inetu.

Marts – Jā, Ineta tūlīt nāks. Nāciet iekšā!

Randa – Pagaidi! Arnis, vai ne? Jūs taču sauc Arnis?

Arnis – Jā, bet kā... Ā, kaimiņiene pateica, jā? Es pēcpusdienā te jau biju, bet neviena nebija mājās.

Randa – Un nemaz nebija grūti šurp otrreiz atbraukt?

Arnis – */Apjucis/* Nē. Kāpēc lai būtu grūti? Jūs domājat satiksmi? Jā, tā nu sanācis, ka ar sabiedrisko transportu kādu laiku nebija nācies braukt, bet nekas – ar otro reizi saorientējos.

Randa – Tad tas bija īstais brīdis iepazīt sabiedrisko transportu – šajā laikā visi brauc no darba. O, vai sanāca paspaidīties ar tirgus tantēm?

Arī viņas tagad atgriežas no tirgus.

Arnis – Tā paknapāk trolejbusā bija, bet nekas, nenospieda.

Randa – Ak nav vis tādas ērtības, kā braucot personīgajā auto? Jā, starp citu, vai tev savas automašīnas nav?

Arnis – */Apjucis/* Sava automašīna? Nē, pagaidām nē. Un kāda tam nozīme?

Randa – Nekādas nozīmes, izņemot iespēju aizbildināties, ka ir bijis grūti atbraukt.

Arnis – Atvainojiet, nesapratu.

Marts – Randa, piebremzē! Sveiki, mani sauc Marts, bet šī dusmīgā meitene ir Randa.

Arnis – Priecājos iepazīties. Arnis.

Randa – Es gan nepriecājos.

Marts – Randa, kas ar tevi ir? Ko tu piesienies cilvēkiem?

Randa – Es nepiesienos, es gribu zināt, kāpēc visu laiku ir bijis grūti atnākt, bet nu nāk divreiz dienā!

Arnis – Atvainojiet, bet es tikai vakar uzzināju Initas tagadējo adresi!

Randa – Gan jau Inetai bijuši savi iemesli, lai adresi neteiktu!

Marts – Tu taču nezini, kā patiesībā ir.

Randa – Patiesība var būt tikai viena! Citādi tā vairs nav patiesība!

Marts – Tas nu ir atkarīgs, no kuras puses skatās. Patiesība katram var būt mazdrusciņ citādāka.

Randa – Ak iztiksim ar puspatiesībām? Puse patiesības un otra puse – meli. Tad jau nav vērts dzīvot.

Marts – Mīļā, nomierinies, tu esi pārāk kategoriska.

Randa – Vai tas nozīmē – aizveries, tu runā mulķības? Labi, es varu arī paklusēt.

Marts – Varbūt tā būs labāk. Citādi tu uzbrūc svešiem cilvēkiem.

Randa – Kam, Arnim? Un tu viņu aizstāvi. Tas laikam ir nerakstīts likums, ka vīriešiem ir vienam otru jāatbalsta? Arī šaubīgos gadījumos?

Marts – Ko tu ar to gribi teikt?

Randa – Nu redzi... Ja sieva nevar sagaidīt vīru pārnākam un zvana pēc kārtas trim vīra draugiem, viņi visi trīs apgalvos un zvērēs, ka vīrs šobrīd atrodas pie viņiem. Vai ne?

Marts – Ko tu man te anekdotes stāsti!

Randa – Lai tev ātrāk pielektu! Citādi man stundu būtu nesekmīgi jācenšas ko ieskaidrot par pārprastu vīriešu solidaritāti.

Marts – Labi, labi, bet, ja būtu aizkavējusies sieva, un vīrs apzvanītu sievas draudzenes, tad viņas visas vienā mutē atbildētu, ka nezina, kur

sieva atrodas, jā? Man neiestāstīsi!! Bez tam, tava anekdote ir novecojusi, tagad visiem ir mobilie telefoni.

Randa – Kurus jebkurā mirklī var izslēgt. Un tad paliek tikai viena iespēja – apzvanīt draugus.

Marts – Nu labi, pastāsti, kā tur palika ar draudzeņu liecībām? Vai tiešām viņas izmantos iespēju, lai iegāztu draudzeni?

Randa – Nu... Daudz ko tu saproti no sievietēm!

Marts – No sievietēm vai no sieviešu draudzības?

Randa – No abiem! Es, piemēram, nedomāju, ka man būtu pieklājīgi jāizturas pret kādu, kas darījis pāri Inetai.

Marts – Darījis pāri Inetai?

Randa – Jā, kopš Ineta man ir daudz palīdzējusi un faktiski labākas draudzenes par viņu man nav bijis. Es nepieļaušu, lai kāds viņu sāpina.

Marts – Randa, tu runā daudz un runā mīklās. Ieslēdz skaidrojošo vārdnīcu. Vai tu runā par mani?

Randa – Nē, es runāju par to tur!

Marts – Ko? Par Arni?

Arnis – Es atvainojos! Mēs pat neesam pazīstami!

Randa – Atvainojies Inetai! Man pietika ar viņas sejas izteiksmi brīdī, kad Zina pateica tavu vārdu.

Marts – Ko Ineta teica?

Randa – Kā vienmēr neko. Kad vajag – vārdu no viņas neizvilksi. Bet es redzēju, kā viņa jutās! Mani neapmānīsi!

Arnis – Bet atvainojiet!

Randa – Atvainojiet, piedodiet – cita nav ko teikt? Apnīcis klausīties! Tiešām, varbūt labāk iesi prom, ko? Ja jau agrāk nav sanācis atnākt, kā ienāca prātā ierasties šodien?

Arnis – Tāpēc, ka es tikai vakar atbraucu! Es kādu laiku neesmu bijis Latvijā!

Randa – A, ā, ā... Ak tā. Vēl viens, kas strādā ārzemēs. Sēņu lasītājs vai vienkārši tāpat lūzeris?

Arnis – Atvainojiet, nesapratu. Vai tas bija jautājums par manu nodarbošanos?

Randa – Nevajag, tāpat viss skaidrs.

Arnis – Man gan nē.

Marts – Neņem galvā! Brīdinu – Randa nav no kautrīgajām, to esmu izjutis uz savas ādas. Arī mani viņa nosauca par arbeiteru un sazin kā vēl.

Randa – Kaut kas traks, vai tiešām visi Inetas paziņas ir tādi? Es te jūtos kā emigrantu saietā.

Arnis – Emigrantu? Kāpēc emigrantu?

Randa – Nu labi, aizbraucēju, prombraucēju, izbraucēju, vai kā vēl tādus var nosaukt. Divi man jau ir par daudz.

Marts – Kas tev atkal uznācis?

Randa – Ciest nevaru tādus laimes meklētājus.

Marts – Nu tu šauj pār strīpu! Tu neesi pati tur bijusi. Ko tu zini par darbu ārzemēs.

Randa – Zinu pietiekami un ne jau to labāko. Mani vecāki centās sapelnīt naudu.

Marts – Ā, tagad skaidrs, kāpēc tevi audzinājuši vecvecāki. Vai vecāki palikuši dzīvot ārzemēs?

Randa – Tagad tas vairs nav būtiski. Es jau arī vairs par to nedomāju. Tikai dažreiz. Un tad es dusmojos, kad kāds lielīgi paziņo – ak, es braucu prom!

Arnis – Bet es nebraucu vienkārši tāpat! Man piedāvāja stažiera vietu, bet pēc tam darba līgumu uz gadu! Tā bija iespēja, es to nevarēju neizmantot!

Marts – Un es arī biju gatavs cīnīties ar zobiem un nagiem par savu iespēju! Mācīties un strādāt – vai zini, tas ir vairāk kā grūti!

Randa – Man tev izteikt līdzjūtību? Katrs pats izdara izvēli, vai ne?

Marts – Kas tev dod tiesības manu izvēli noniecināt?

Arnis – Teiksim tā – tev ir bērnības trauma.

Randa – Man vienalga kā to saukt.

Marts – Randa, mīļā, mums visiem ir bērnības traumas! Man spieda bērnudārzā ēst mannas putru – arī tā man trauma uz mūžu!

Arnis – Bet mani bērnībā aizveda uz cirku – vēl tagad bail no klauniem!

Randa – Jūs smejaties par mani?

Marts – Nē, nekādā gadījumā! Mēs tikai mēģinām uzmundrināt tevi. Zini, lai arī es, ieraugot mannas biežputru, vēl arvien rīstos, tomēr, ja tu man pagatavotu izcilu bubertu, es saņemtos un ēstu!

Randa – Ak, cik smieklīgi!

Marts – Goda vārds, es spētu saņemties! Nu pasmaidi taču! Tu izskaties pēc kareivīgas amazones ar dūrītē sažņaugtu zobenu.

/ Ienāk Ineta/

Ā, Ineta, beidzot! Saki, lūdzu, vai Randa vienmēr ir tāda nesamierināma cīnītāja par savu taisnību?

Ineta – Gandrīz vienmēr. Un tā ir viņas labākā īpašība.

Randa – Nu redzi? Savukārt Inetai vislabāk padodas šņukstošu sieviešu mierināšana. Gara telefona saruna. Kas atkal tāds īpašs ar Maigu noticis?

Ineta – Ar viņu viss būs kārtībā. Tas tikai tāds vājuma brīdis.

Randa – Jā, jā. Līdz nākošai reizei. Ha!

Ineta – Tāda nu ir viņas ģimenes dzīve.

Randa – Ģimenes! Kas viņai lika sapīties ar to nejēgu! Vīrietis skaitās!

Kaut gan viena pagale nedeg. Abi labi!

Marts – Bet protams, ka abi! Citādi ģimeņu konsultanti izputētu.

Randa – Ha! Maigai konsultāciju nevajag, viņai pietiek ar Inetas pašēlošanu. Starp citu, tev ir ciemiņš.

Arnis - */Izmanto pauzi/* Sveika, Ineta!

Ineta - */Nevērīgi/* Labvakar.

Randa – Ineta, ja tu domā, ka...

Marts – Randa, pagaidi! Paklusē mirkli, jā?

Randa – Kāpēc?

Marts – Jo man ir laiks atvadīties. Lidmašīna negaidīs. Inetiņ, līdz nākošai reizei, jā? Tad varbūt jums beidzot atradīsies laiks pacienāt mani ar kafiju. Vai ne, Randa?

Randa – Es šaubos.

Ineta – Piedod, Mart, tā nu sanāca. Pagaidi, es izsaukšu taksi.

Marts – Nevajag, es redzēju, tepat aiz stūra ir taksometru pietura.

Vienīgais, ko es palūgšu – pierunā, lai Randa mani līdz tai pavada.

Randa – Es? Kāpēc? Varbūt man būs jāstiepj tavs koferis?

Marts – Klau, tā ir laba doma, bet gan jau to panesīšu pats.

Randa – Tad kāpēc man būtu tevi jāpavada?

Marts - Nu, lūdzu! Vai tev ir grūti? Ir tik jauki, ja kāds tevi pavada un pamāj uz atvadām. Nu?

Randa – Es nezinu...

Marts – Nestīvējies nu pretī! Es zinu, ka tev ir laba sirds, tu mani nepametīsi vienu. Pie reizes ļausi Inetai ar Arni aprunāties. Cilvēki sen nav tikušies. Nāc! Ineta, dod atvadu buču. Arni, uz redzēšanos! Randa, nāc taču!

/Iet prom/

Randa – Nu labi. Ineta, tiekamies rīt darbā.

Ineta – Nē, pavadi Martu un atnāc.

Randa – Bet, bet... Tev jāaprunājas ar Arni.

Ineta - Tā nebūs gara saruna. Un es gribu zināt, kā Marts ir aizbraucis.

Randa - */Nedroši/* Ja tu tā gribi...

Ineta – Jā. Ej, ej, nekavē Martu!

Randa - */Ejot prom/* Tad es vēl atnākšu!

Randa izsteidzas aiz Marta.

Klusuma brīdis, Arnis noskatās viņai pakaļ un neizpratnē rausta plecus tad pievēršas Inetai.

Arnis – Beidzot! Sveika vēlreiz, Ineta!

Ineta – Ko tu gribi?

Arnis – Mums jāizrunājas.

Ineta – Kāpēc?

Arnis – Vai tev nekas man nebūtu sakāms?

Ineta – Nē. Kāpēc lieku reizi runāt par to, kas ir abiem zināms?

Arnis – Bet es nezinu! Paklau, šis laiks priekš manis bija īsts murgs! Tu neatbildi uz zvaniem, vēstulēm. No tevis esmu saņēmis tikai īsziņu, no kuras nekā nesapratu!

Ineta – Vai tiešām savas dzīves gaitas tev aizmirsušās?

Arnis – Ciest nevaru, kad sāk runāt mīklās. Vai nevari skaidri un gaiši pateikt?

Ineta – Nē.

Arnis – Labi, saki man – vai tas ir mans bērns?

Ineta – Nu... Izskatās pēc tevis.

Arnis – Es jautāju, vai tas ir mans!

Ineta – Domāju, ka jā. Es nezinu.

Arnis – Kā tu vari nezināt, kā bērns tas ir!

Ineta – Kā lai es to zinu!

Arnis – Lai nu ko, bet tas tev būtu jāzina!

Ineta – Kāpēc man būtu jāzina par tavu bērnu?

Arnis – Par mūsu bērnu!

Ineta – Par ko tu īsti runā?

Arnis – Kad es biju pirmīt atnācis, satiku kaimiņieni, kā viņu sauca – ak, jā, Zinu. Viņa sūdzējās, ka tava bērna raudāšana viņu traucējot tik lielā mērā, ka jālieto pretsāpju zāles, lai remdētu galvassāpes. Nu, apmēram tā.

Ineta- Tici man, Zinai galva sāp tikai tajos gadījumos, kad neizdodas gari un daudz izrunāties ar kādu. Par Randas sāpo viņa vēl nekad nav sūdzējusies.

Arnis – Randas? Tad tas ir Randas bērns?

Ineta – Nē taču!

Arnis – Es vairs nekā nesaprotu.

Ineta – Randa palaikam pieskata sava brāļa bērnu. Pats zini, kā ar bērnodārzu rindām ir. Ak, tu jau tagad nezini. Vai varbūt zini?

Arnis – Nav smieklīgi.

Ineta – Zini, kad nav smieklīgi? Kad, kā Randai, ir gan jāmacās, gan jāstrādā, gan jāauklējas ar bērnu. Retumis viņas abas atnāk, tad es ņemos ar mazo, lai Randa var netraucēti rakstīt kursa darbu.

Arnis – Bet es nodomāju, ka... Ka tāpēc tu ...Kad Zina pateica par bērnu...

Ineta – Tad tāpēc tu atnesi lāci? Nuja, nenesīs taču mašīnu vai lelli, ja nezina, vai ir puika, vai meitene. */Izsmējīgi/* Bet tu varēji Zinai pajautāt!

Arnis – Es apstulbu! Goda vārds, nesmejies, bet es biju tik pārsteigts, ka nezināju ko darīt. Biju izdomājies par mūsu attiecībām krustām un šķērsām, bet doma par bērnu nekad man pat prātā nebija ienākusi!

Ineta – Īpaši tad, kad viens bērns pašam jau ir. Kā redzi, neko nevar noslēpt.

Arnis – Par ko tu atkal?

Ineta – Par to pašu. Pietiek skaidroties, lūdzu, ej prom.

Arnis – Bet es taču...

Ineta – Es teicu – ej beidzot prom! Dzirdi!

Arnis – Nekliedz! Vai nevari..

Ineta – Jā, varu! Es varu klusēt līdz tu aiziesi prom! / *Demonstratīvi nosēžas pie galda, sakniebusi lūpas*/

Arnis – Ineta, tā nav izeja. Nespītējies, lūdzu! /*Pēc pauzes*/ Labi, pagaidīsim. Es nesteidzos. /*Apsēžas pretī pie galda*/ *Klusums. Koridorā grozās Zina, kas jau labu brīdi mēģina noklausīties, ko runā Ineta ar Arni. Pirms tam viņa ir izgājusi pa ārdurvīm un atgriezusies ar vīrieša jaku rokās. Ārdurvis strauji atver Randa.*

Randa – Ā, Zina savā sargpostenī! Tad jau tu vari pastāstīt, kā tur Inetai veicas ar sarunām.

Zina – Tfu, tu! Vai tad es noklausos! Es tikai uztraucos par Inetu – tik skaļi strīdējās, bet nupat uzreiz apklusa.

Randa – Būs abi nonākuši pie kopīga secinājuma. Par ko tu uztraucies?

Zina – Nu nesaki vis! Tā uzreiz apklust... Ka tik kas nelabs nav noticis!

Randa – Tu gan proti sajaukt prātus!

Zina – Ka es saku – kļiedza tā, ka es skrēju ārā skatīties, bet tagad klusums. Nez, vai durvis nav aizslēgtas?

Randa - Labi, ejam skatīties, kas tur noticis. /*Pieklauvē un bez uzaicinājuma strauji atver durvis uz Initas istabu*/

Ineta, vai ar tevi viss kārtībā?

Ineta – Jā. Kāpēc tu tā jautā?

Randa – Es jau neko, bet Zina uztraucas...

Zina - /*Pārtrauc viņu. Rāda atnesto jaku*/ Paskat, kas man te ir! Izeju – skatos – vai dieniņ, kāds pie pakša guļ! Man sirds papēžos – kas tas tāds? Tā pārbijos! Bet nē – tikai jaka nosviesta. Tas dullais tiešām pusplikš aizlaidies projām.

Randa – Tu domā – tā ir Alekša jaka?

Zina – Ta kurš cits te vēl būtu izģērbies? Es būtu redzējusi.

Randa – Tas nu gan. Jāzvana Maigai.

Ineta – Es piezvanīšu.

Randa – Nē, šoreiz zvanīšu es! Tu ar savu nepārtraukto žēlošanu esi viņu galīgi izlaidusi. Lai vienreiz pati tiek ar savu Aleksi galā. /*Zvana un brīdi gaida*/ Neatbild. Tad jau būs izlīguši.

Ineta – Zina, noliec jaku koridorā, rīt, ejot uz darbu, aiznesīšu un atdošu Maigai.

Zina – Jā, jā, kā tad, būtu tik manta, īpašnieks vienmēr atradīsies.

/Neapmierināta purpinot aiziet/ Noliec un sakārto bez vārda runas.

Kā tikai kas, tā Zina.

Randa – Varu ziņot, ka Marts tika iesēdināts taksometrā un tagad viņam jau ir jābūt lidosta. Tā kā viss kārtībā.

Ineta – Pat neticas. Vai tiešām tev izdevās to veikt bez piedzīvojumiem?

Randa – Jā! Vienīgi... Tur pieturvietā stāvēja viens taksis, bet tad piebrauca otrs, un es iesēdināju Martu tajā otrajā.

Ineta – Kāpēc?

Randa – Jo tā otrā mašīna bija priecīgā krāsā un tāpēc patika labāk!

Ineta – Skaidrs, tu biji savā elementā. Un kas notika tālāk?

Randa – Nū... Marts aizbrauca, bet no pirmā taksometra izlīda šoferis un nāca skaidroties, kāpēc neizmantoja viņa pakalpojumus.

Ineta – Nabadziņš, viņš nezināja ar ko viņam ir darīšana.

Randa – Es jau neko, es tikai paskaidroju, ka man kā patērētājam ir tiesības izvēlēties! Kāpēc man būtu jāsēžas katafalka krāsas mašīnā, ja blakus ir kas priecīgāks? Un šoferis arī daudz nerunāja pretī, viņš atmeta ar roku, sēdās mašīnā un aizbrauca.

Ineta – Ak vai. Turpmāk viņš vairīsies stāvēt šajā pieturā.

Randa – Nu beidz! Es viņam teicu, lai neuztver personīgi, vai arī lai pārkrāso savu automašīnu.

Ineta – Vismaz ar Martu šķīrāties draudzīgi?

Randa – Kas gan mums būtu dalāms? Viss kārtībā. Bez tam, tagad man ir pieredze aizbraucēju pavadīšanā. Varbūt to var nosaukt, teiksim, par aizbraucēju eskorta pakalpojumiem? Vai varu šeit kādam to piedāvāt? Varbūt man Arni iesēdināt taksometrā, lai viņš brauc prom? Priekš viņa es taksometra krāsu neizvēlētos.

Arnis – Paldies, ka par mani tā rūpējies, bet es jau teicu, ka esmu atbraucis. Atbraucis un netaisos braukt prom!

Randa – Nezinu, vai man par to būtu jāpriecājas. Nopietni, ja vajag, arī tev es varu parādīt, kur ir taksometru pietura. */Iepīkstas viņas mobilais/ Īsziņa. Tas ir Marts! /Lasa./ „Eju uz lidmašīnu. Zvanīšu no Londonas.”* Redzi, ar viņu viss ir labi.

Ineta – Jā, redzu, ka man tava tālruņa numurs Martam nav jāsūta. Es priecājos, ka jūs atradāt kopīgu valodu.

Randa – Kā lai to saka.. Es Martam iedevu savu tālruņa numuru tikai tāpēc, lai lieki tevi netraucētu. */Brīdi svārstās/* Vai man tagad jāiet prom?

Ineta – Ir jau vēls. Arnis arī tūlīt ies prom.

Arnis – Randa, pagaidi! Lūdzu, ņem lāci. Tev taču būs kam to atdāvināt, vai ne?

Randa – Tu to nopietni? Jā-ā.. Tas ir tik liels un skaists! Sīkais tā priecāsies. */Apraujas/* Nē.. Nē, es nevaru to ņemt.

Arnis – Kāpēc?

Randa – Tā ir pārāk dārga rotaļlieta. Bez tam – to tu atnesi Inetai. Es nevaru tā vienkārši to savākt.

Ineta – Nē! Lūdzu, ņem! Man to nevajag.

Randa - Tiešām? Es nezinu.../ *Nem lāci*/ Vai, cik tas pūkains un mīļš! M-m-m-m! Kāds mīļums! Žēl, sīkais jau gulēs. Bet es ielikšu lāci gultiņā, lai pamostoties to uzreiz redz!

Ineta – Nepārbiedē bērnu!

Randa – Nu nē, sīkais nenobīsies. Garantēju, jo viņa ir tik līdzīga man! Arni, paldies, liels paldies! Lāci, ejam uz mājām. Atā! /*Steidzas pie durvīm*/ Tiksimies rīt darbā. /*Aiziet*/

Ineta – Tu gan proti iekarot sieviešu simpātijas. Vienai puķes, otrai rotaļlietu...

Arnis – Viņas ir jaukas. Un ļoti mīl un rūpējas par tevi, to uzreiz var redzēt.

Ineta – Jā, es zinu. Un tomēr - to lāci tev drīzāk bija jādāvina savam dēlam.

Arnis – Kādam? Kur?

Ineta – To tu pats labi zini.

Arnis – Ineta! Lūdzu! Vai tu man reiz pateiksi, citādi es jūtos bez vainas vainīgais!

Ineta - Lai notiek, es atsvaidzināšu tavu atmiņu. Savu dēlu un sievu tu taču neesi aizmirsis?

Arnis – Dēlu? Sievu? Kas tev ko tādu teica? Nu, lūdzu, atbildi!

Ineta - /*Negribīgi*/ Tava kolēģe Valda.

Arnis – Pagaidi, pagaidi. Kā tas notika?

Ineta – Bet lūdzu! Es tirdzniecības centrā satiku tavu kolēģi Valdu, viņa pajautāja, vai es negribu tev ko nodot, jo, lūk, Lilita ar puiku braukšot ciemos pie tevis, varēšot aizvest.

Arnis – Tu iepazīnies ar Lilitu?

Ineta – Lai es kārotu iepazīties ar tavu sievu! Nemūžam!

Arnis – Lilita ne ar pušplēstu vārdu nepieminēja tevi.

Ineta – Viņa iepirkās pie letes un mani pat neievēroja.

Arnis – Un tu nodomāji...

Ineta – Ko vēl es varēju domāt, viss tāpat bija skaidrs. Es stāvēju kā sālsstabs, kā liela jautājuma zīme un klausījos, kā Valda tīcina zēnu, vai viņš ir ļoti noilgojies pēc tēta.

Arnis – Tu varēji jautāt, lai paskaidro!

Ineta – Vienīgais, ko es gribēju – tikt ātrāk prom. Jutos kā pēdējā muļķe, un, atklāti sakot, tā es jūtos arī tagad

Arnis – Vai tiešām Valda neapjēdza un neredzēja kā tu jūties?

Ineta – Laikam jau redzēja. Viņa nekavējoties pajautāja, vai tad Arnis neko par Lilitu un Robertu nav stāstījis. Es teicu, ka nē.

Arnis – Un tas ir viss?

Ineta – Vai nepietiek? Es pa galvu, pa kaklu metos prom.

Arnis – Kaut kas traks! Tu taču nedomā, ka es...

Ineta – Pietiek skaidroties. Arni, lūdzu, ej prom.

Arnis – Ja tu būtu...

Ineta – Izmanto iespēju, ka tagad tu vari klusi un pieklājīgi aiziet un aizvērt aiz sevis durvis.

Arnis – Vai tu varētu reiz...

/Viņu pārtrauc Inetas mobilā tālruņa zvans./

Ineta – Nu?. Ko? Jā, ir. Kāpēc? Nu, labi. */Izslēdz tālruni./* Zvanīja Randa un jautāja, vai tu vēl esi šeit. Viņa tūlīt atnāks.

Arnis – Kāpēc?

Ineta – Nezinu, viņa nepateica.

Koridorā ienāk Randa ar rotaļu lāci rokās. Ar troksni aiz Randas aizkrīt ārdurvis. Iztraucēta koridorā izskrien Zina.

Zina – Kas te atkal dauzās? Tu, Randa? Ko tu šovakar te skraidī – šurpu-turpu, šurpu-turpu? Darīt nav ko?

Randa – Atvaino, Zina, durvis aizkrita, es nepaguvu pieturēt. Kā redzi, man rokas aizņemtas ar lāci.

Zina – Tu, cilvēks, tikko apsēdies, lai paskatītos seriālu, kad uzreiz blīkšķis! Domāju, tas dullais pēc jakas atnācis, bet es durvis neesmu pieslēgusi..

Randa – Tev taču drošībai ir āmurs uz plauktiņa!

Zina – Ta kamēr līdz plauktiņam tikšu... Būs jānoliek kur tuvāk. Ko atskrēji?

Randa – Tā sanāca.

Klauvē pie Inetas durvīm un uzmanīgi tās atver.

Ineta – Nāc iekšā. Kas šoreiz tev gadījies?

Randa – Es pat nezinu, kā lai pasaka... Man ļoti žēl, bet es biju spiesta atnest lāci atpakaļ.

Ineta – Kas tad nu? Kāpēc?

Randa – Tas sīkais ir vienreizējs! Es atnāku, priecīga, ka vēl nav aizmidzis, dodu lāci, un kā domā, ko dzirdu pretī? Sajūsmas vietā – „Vē, leļļu neglibu!”

Arnis – Lācis nepatika?

Randa – Laikam jau nē. Vai nav iedomīgs sīkais – vēl īsti runāt nav iemācījies, bet jau zina, ko negrib.

Ineta – Labi, bet vai viņa zina, ko grib?

Randa – Un kā vēl! Līdz šim es to neuztvēru pārāk nopietni un vienmēr solīju nākotnē viņai nopirkt.

Ineta – Tu viņu lutini. Ko īsti viņa grib?

Randa – Viņa grib planšetdatoru.

Ineta – Tā jau domāju. Lielākā brēkšana vienmēr bijusi tad, kad viņu nelaida pie mana datora.

Arnis – Bet kāpēc viņai nepatika lācis?

Randa – Sīkais iedomājies, ka saņemot dāvanā lāci, viņa nedabūs planšetdatoru. Tādu teātri uzrīkoja, ka man bija steigšus jāskrien atpakaļ, lai atdotu lāci.

Arnis – Varbūt viņa pārdomās?

Randa – Man šķiet, tev nav ne mazākās sajēgas par mūsdienu bērniem. Viņa grib datoru un viss.

Arnis – Kur lai es to lāci lieku? Ineta negrib ņemt. Būs jāmet ārā.

Randa – Nē! Tā nedrīkst!

Ineta – Varbūt lācis patiktu Zinai?

Randa – Prātīga doma! Atdod Zinai. Viņai būs kompanjons, ar kuru kopā skatīties seriālus. Tad redzēsiet, visbeidzot tas lācis dabūs vārdu Pablo vai Estebans.

Arnis – Ja viņa gribēs to ņemt, atdosim.

Ineta - / *Paver durvis uz koridoru.* / Zina! Vai tu vari atnākt, lūdzu?

Zina - / *Kas turpat visu laiku grozījies!* / Jā! Ko es atkal ne tā? Ko Randa par mani stāstīja?

Arnis – Zina, vai jūs varētu pieņemt lāci, kas ir palicis bez mājām?

Zina – Man šitādu lāci! Nē, tu joko, vai? Ineta, kas notiek?

Ineta – Tu taču negribēsi, lai to izmet?

Zina – Tu beidz! Šitādu skaistuli! Tā vienkārši ņemt un izmest!

Randa – Tad jau viss kārtībā. Ņem ciet.

Zina – Dod šu! Ak, cik mīļš! Kā tas var būt, ka tevi neviens negrib. Nāc, skaistuli, tev pie manis būs laba dzīve. Paldies! Kā es bērībā gribēju tādu lāci! Ak, tu mans labucīti! Paldies, paldies! / *Aiziet, pārņemta ar lāci* /

Randa – Viss labs, kas labi beidzas, kā teica mana vecmāmiņa. Arni, vēlreiz atvaino, ka tā sanāca. Atā! / *Iziet koridorā.* /

Zina - / *Iznāk no savas istabas ar lāci uz rokas* / Vai, Randa, tu jau ej prom?

Randa – Jā, es skatos, tagad tev ir daudz drošāk. Un būs ar ko parunāt, kad kļūs garlaicīgi.

Zina – Kā tad, divatā cita lieta! Mēs ar lāci esam uz vakts. Ej, ej, es pieslēgšu aiz tevis durvis.

Randa aiziet, Zina aizslēdz durvis un ieiet savā istabā, bet palaikam iznāk un paklausās pie Inetas durvīm.

Arnis – Nu tad beidzot! Ineta, lūdzu, izslēdz mobilo!

Ineta – Kāpēc? Ja nu kāds grib piezvanīt?

Arnis – Iztiks! Es tevi lūdzu! Mēs vēl neesam beiguši runāt.

Ineta – Par ko gan mēs vēl runātu? Viss tāpat skaidrs. Ej, es atvērsu ārdurvis, Zina būs pieslēgusi.

Arnis – Nē! Nekur es neiešu, pirms tu nebūsi mani uzklausījusi! Nāc,
 apsēdies pie galda, es apsēdīšos pretī./ *Apsēdina Initu*/
 Ineta – Laid vaļā roku!
 Arnis – Ineta, mīļā...
 Ineta – Nesauc mani par mīlo! Laid!
 Arnis – Sēdi un klausies! Mobilo izslēdzi? Labi. Cik reižu es neesmu
 pieminējis Litiņu un Buci. Bucīti! Nu, atceries?
 Ineta – Jā-ā... Nu un?
 Arnis – Tie ir tie paši Lilita un Roberts! Vitolda sieva un puika! Mans
 kolēģis. Viņu tu taču zini. Mēs aizbraucām reizē, bet viņš tur vēl
 palika, viņam līgums beigsies pēc pāris mēnešiem.
 Ineta – Nu nē..... Lūdzu atkārto un lēnāk!
 Arnis – Tā ir taisnība, tici man! Kā tu varēji iedomāties, ka es... Ka
 man... Ka es varu tev melot?
 Ineta – Es pat nezinu, ko domāt... Man likās – es tevi tik maz pazīstu.
 Tikai dažus mēnešus, un tas ir pārāk īss laiks. Senāk teiktu –
 nepieklājīgi īsa pazīšanās.
 Arnis – Ja tu mani būtu pazinusi drusku ilgāk – vai tas ko mainītu?
 Ineta – Jā, es būtu jutusies drošāka. Vismaz nemulstu tavas kolēģes
 Valdas priekšā. Varbūt būtu saņēmusies un pajautājusi par Lilitu.
 Arnis – Kāpēc tu nejautāji?
 Ineta – Nezinu. Valdas sejā bija tāda izteiksme... It kā viņa priecātos par
 manu apjukumu. Vai tev ar viņu kas bijis?
 Arnis – Ko tu runā! Valda! Man pat prātā nebūtu nācis! Viņa ir rūdīta
 vecmeita un tik ļoti aizņemta ar savu karjeru!
 Ineta – Vai arī tev darbs un karjera nav galvenais dzīvē? Tu aizbrauci!
 Arnis – Es nevarēju nebraukt! Un es pat iedomāties nevarēju, ka pastāv
 iespēja tevi zaudēt.
 Ineta – Bet tu varēji atbraukt!
 Arnis – Tu zini, ka es nevarēju! Nu nekādi! Toties tu varēji man izstāstīt,
 uzrakstīt, pateikt! Bet nē! Varētu teikt, ka tu vienkārši nozudi.
 Ineta – Tad es esmu tā vainīgā?
 Arnis – Loģiski domājot – jā.
 Ineta – Kā tu vari tā teikt! Vai tas bija joks?
 Arnis – Tas tiešām bija neveiksmīgs joks. Neskaties tik aizdomīgi! Tā
 vien liekas, ka turpmāk, runājot ar tevi, man būs visu laiku
 jāuzmanās.
 Ineta – Bet tu pacenties!
 Arnis – Klausos! Par ko es drīkstu runāt?
 Ineta – Parunāsim par tevi. Tu atbrauci pavisam?
 Arnis – Jā, darbavietā mani jau gaida.
 Ineta – Tu atkal strādāsi kopā ar Valdu?
 Arnis – Jā, protams.

Ineta – Valdai ir īpaša attieksme pret tevi. Vismaz man tā likās.

Arnis – Valdai? Pret mani? Varbūt viņa ir nikna, ka aizbraucu es, nevis viņa. Mēs bijām divi pretendenti uz vienu vietu.

Ineta – Valda bija sliktāka par tevi?

Arnis – Es tā neteiktu. Valda ir spējīga un gudra.

Ineta – Varbūt tev kā vīrietim tika dota priekšroka? Tev tā neliekas?

Arnis – Kā lai es to zinu? Mums bija sīva sacensība, un es baumās neklausos.

Ineta – Viņa gribēja braukt?

Arnis – Jā, ļoti. Un ļoti pārdzīvoja, kad viņai tika atteikts. Viņa pat esot gājusi skaidroties pie priekšniecības.

Ineta – Lūk, kā... Tā jau man likās. Vai tu ar viņu izrunājies? Par konkursu, braukšanu un vispār..

Arnis – Nē, man priekš tā vairs neatlika laika. Pagaidi, tu gribi teikt, ka Valda ir apvainojusies? Bet paklau, dzīve ir nepārtraukta cīņa, kur uzvar stiprākais, tas nu viņai ir jāsaprot.

Ineta – Bet viņa ir tava kolēģe.

Arnis – Kolēģe, kas cīnījās atļautiem un neatļautiem paņēmieniem, tagad ir vārga, aizvainota sieviete? Nesaprotu sieviešu loģiku. Tas tāpat, kā tajā anekdotē par meiteņu vakara rīkošanu, kurā nedrīkst piedalīties viņu puisi, toties tur ir jābūt daudziem vīriešiem. Galu galā bija konkurss un ar to ir viss pateikts!

Ineta – Tu esi mainījies. Vai arī es tevi īsti neesmu iepazinusi.

Arnis – Mums ir visas iespējas iepazīt vienam otru no jauna. Labi? Sveiki, mani sauc Arnis.

Ineta – Kāpēc tu visu laiku centies jokot?

Arnis – Es tā priecājos, ka esmu tevi atradis! Tici man, tagad viss būs labi!

Pie ārdurvīm dauzās, Zina nikna izskrien no sava dzīvokļa, vienā rokā lācis, ar otru paķer āmuru.

Zina – Kas ir, ko atkal dauzās? Kas? Randa? / Ver ārdurvis/ Tu šeit dzīvo, vai esi pierakstīta, jā? Traks var palikt, ja tā turpināsies, būs jāprasa algas pielikums, nudien!

Randa - */Ienāk kopā ar Maigu/* Zina, mierīgāk, dusmas ietekmē sejas krāsu, kā teica mana vecāmāte. Bez tam tagad tev ir palīgs, tā ka neburkšķi daudz!

Zina – Varbūt tad beidzot pateiksiet, ko jūs te skraidāt kā apsvilušas un dauzāties, ko?

Randa – Alekssis laikam pat dzērumā nevar aizmigt bez savas jakas. Redz, Maigai bija jāskrien pēc tās.

Zina – Tfu, tu! Pats nevarēja atnākt?

Randa = Nevar, viņam kājas dzērumā pinas. Vai ne, Maiga?

- Maiga – Jā... Nē, viņam ir kauns, ka tā uzvedies, tāpēc pats negribēja nākt.
- Randa – Kāpēc viņam iet, ja esi tu! Zina, sameklē jaku un tad pastāsti, kā iet Inetai. Viņa izslēgusi mobilo un neatbild. Dabūju skriet šai nelaimes čupiņai līdz.
- Zina - */Sameklējusi jaku, dod to Maigai/* Še, ņem to lupatu un mazgā – paskat, jakai sāns vienos dubļos. Ak, Ineta? Tur nekas labs nebūs – visu laiku strīdas. Ne mirkli nav dūdojuši. Bet es jau citu sarunās neklausos.
- Randa – Jā, jā, neklausies, mēs zinām. Saki, nedūdo? Tad var patraucēt.*/Iet pie Inetas durvīm/*
- Maiga – Randa, nevajag! Lai tiek galā paši!
- Randa – Interesanti, kad tu pati esi tikusi galā? Un ir brīži, kad sievietes pašas nespēj loģiski domāt. Varbūt man atgādināt?
- Maiga – Nē! Ja Ineta ir izslēgusi mobilo, tas ir nopietni. Randa, beidz!
- Randa pie durvīm neziņā svārstās. Darbība turpinās Inetas istabā.*
- Ineta – Tur kāds atnāca. Man likās, ka dzirdēju Randas balsi.
- Arnis – Atkal! Vai pie tevis vienmēr ir tāda tautu staigāšana?
- Ineta – Tu laikam jautā, vai draugi nāk pie manis katru dienu. Nē, tas tikai šodien tā sagadījies.
- Arnis – Kas īsti?
- Ineta – Nekas īpašs. Laikam pilnmēness. Jāpaskatās kalendārā.
- Arnis – Pagaidi! Liec mierā kalendāru. Ja kāds atkal nāks, tad es... tad es nezinu, ko es izdarīšu! Tad es pateikšu!
- Ineta – Nu, nu – ko tādu tu varētu pateikt?
- Arnis – Es palūgšu, lai mūs beidzot liek mierā! Nopietni!
- Ineta – Drīzāk tev pie tā būs jāpierod. */Iet un atver durvis/* Nu, meitenes, kas atkal noticis?

Beigas.